

Реис Церић (Мустафа) још није стигао да се одреди према варварском иживљавању над заробљеним, па онда и смакнутим пријатељем (Гадафијем). Чак ни над судбином брата муслимана, коме није омогућен ни покоп по исламским правилима, пише сарајевско "Ослобођење".

Нема човјека којему су се све жеље испуниле. Није то чак ни Мустафа Церић, успркос томе што реис-ефендија, као што је опћезнано и нешто мање прихваћено, није великих прохтјева.

Прије готово двије године, у новембру 2009, Церић је увеличао Пету генералну конференцију Свенародног исламског свјетског вођства. Покровитељ је, дакако, јер конференција је одржана у Триполију, био Муамер Гадафи. Јасно, наш реис не воли бити фикус, те је пред уваженом браћом одржао реферат "Допринос муслимана у суочавању са шовинизмом и расном дискриминацијом" - што свједочи о томе да су организатори доиста водили рачуна о томе ко ће говорити о којој теми.

Под утиском тог адекватног избора, репрезентативац бх. муслимана је надахнуто с браћом подијелио (једну) своју жељу. А та је: "...Надам се да ће Свенародно исламско вођство под покровитељством брата Муамера Гадафија дати свој значајан допринос на путу свеопћег муслиманског опоравка и напретка".

Како би показао колико вјерује да ће му се ова жеља испунити, Церић је истакао Гадафијеву голему бригу и подршку очувању исламског идентитета у нас, слиједом чега га је одликовао Босанским орденом ислама првог реда. То можда није био почетак једног великог пријатељства, али су од тога дана врата Пуковникова шатора реису увијек била отворена. Схватио је то и ефендија, па се средином фебруара ове године опет запутио на далеки пут.

Но, како реис не крије своје пријатеље од својих пријатеља, повео је и муфтију Муамера Зукорлића - којему, такође, не би било мрско да буде реис. Колико је знано, гости овога пута нису носили дарове, али су зато имали једну жељу. Молили су, дакле, домаћина за

финансијску помоћ не би ли "успоставили и афирмирали сурадњу на подручју вјере, образовања и културе". Скромно; њих двојица, а једна жеља. И, нема двојбе, ако је стигао - Гадафи их је услишио.

Реис Церић, то је, међутим, сигурно, још није стигао да се одреди према варварском иживљавању над заробљеним, па онда и смакнутим пријатељем. Чак ни над судбином брата муслимана, коме није омогућен ни покоп по исламским правилима, већ је данима трајало беспризорно иживљавање и ликовање над његовим мртвим тијелом. Није, међутим, реис-ефендија најгори у конкуренцији пуковникових - сад већ - бивших пријатеља. Прошле године, на самиту Арапске лиге, Силвио Берлускони је пришао и понизно пољубио руку либијском вођи. Љубио је, заправо, талијански премијер руку која је 80 посто либијске производње нафте продавала Италији, а онда - никад утврђени износ - тај новац инвестирала у Берлусконијеве компаније.

Тога је човјека тај живописни Талијан звао својим најбољим пријатељем, срели су се 11 пута... скоро као Тито (још један давни Гадафијев пријатељ) и Чаушеску. Да би на вијест о бестијалној егзекуцији ликовао готово као онај осамнаестогодишњи либијски десперадос Санад ал-Уреиби, који је, по личном признању, пресудио Пуковнику његовим златним револвером. "Тако пролази слава овога свијета", испалила су латинску изреку она иста уста што су цјеливала Гадафијеву руку. Лани.

Берлусконијев британски колега Дејвид Камерон није, славећи Пуковниково погубљење, пропустио прилику да подсјети на терористички напад на путнички авион изнад Локербија. Што је прилично неспретно, јер је либијски вођа то с Камеруновим претходником Блером ријешо на, за њега, традиционалан начин - новцем; који је, уосталом, и био разлог да својевремено овај Британац чами да га Гадафи припусти у шатор. Баш као што је, свјестан његове моћи, али и карактера данашње (а као да је икада било другачије!) дипломатије, новцем могао приуштити да усред Лондона Британцима тумачи како је Вилијам Шекспир у ствари Арапин Шеик Спир, чије је књижевно наслијеђе присвојио Запад.

На концу, чини се како је случај Гадафи гануо само једнога његова пријатеља. Додуше и супатника. Ријеч је, дакако, о Хоснију Мубараку, који му се, након што је видио бруталну ликвидацију, умало није придружио.

Што се, пак, босанскохерцеговачког Пуковникова пријатеља реис-ефендије тиче,

он је, Богу хвала, добро и баш је у Дохи на Међународној конференцији, гдје је говорио о теми "Друштвени медији и међувјерски дијалог". Ту је он јак... око медија, особито (Мада му и дијалог иде!).

И мудро је зборио: "Ми, људи, не знамо аутоматски што је добро, а што лоше за нас. Ми морамо учити и научити што је корисно, а што штетно за наш живот..."

А Церић је научио. И зато шути о смрти пријатеља.

Јосип Вричко

(Танјуг)